

[Hanne Budtz.]

i billedet, således som regeringen nu foreslår. Men en sådan logisk fremgangsmåde har man ikke kunnet benytte, det siger sig selv, når man nu vil oprette de nordiske fonds. Det er en for længst vedtaget beslutning, og man har indtryk af, at ingen argumenter ville kunne rokke denne beslutning. Det røbes jo i og for sig også i flertallets betænkning, hvor man udtrykkelig siger „de beløb, der er hensat til de nordiske fonds“. Der kan ikke være hensat noget, når lovforslaget endnu ikke er vedtaget, går jeg ud fra.

Mon den høje regering havde tænkt sig, at oppositionen ville fravige sin opfattelse ved at øse disse milde gaver ud på en tilfældig måde? Der er ingen tvivl om, at man med det nu stillede ændringsforslag fra flertallets side er langt ude på skråplanet. Allerede efter at det var rygtedes, at man nu ville betænke forskellige organisationer med tilfældige beløb, strømmede det ind med henvendelser fra andre organisationer, som havde både ønsker og krav. Jeg er overbevist om, at der til udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling vil komme endnu en mængde henvendelser, og det er ikke noget under. Jeg kalder denne uddeling for „milde gaver“, oven i købet gaver med betingelser for deres rette anvendelse. Det kan vel heller ikke undre, da vi jo har en flertalsregering, der i høj grad har sat formyndereskabet på sit program; men det sker på en sådan måde, at man efterhånden ikke er klar over, om meningen er at yde bidrag til disse organisationer med særlig klausul, eller om det ikke i virkeligheden snarere er meningen at hensætte penge til ungdommens uddannelse og blot lade dem administrere af disse organisationer. Det er jo behageligt at uddele milde gaver, men er det virkelig så rart at gøre det af andres penge?

Mit parti er af den opfattelse, at disse ca. 22 mill. kr. tilhører forsikringstagerne; de beror hos forvaltningsnævnene, det er altså ikke penge, der beror i statskassen. Er det i virkeligheden ikke en konfiskation, der her finder sted? Jeg ved, den højtærede statsminister henholder sig til kammeradvokatens udtalelse, og jeg har allerede ved første behandling givet udtryk for, at den for os er uden særlig betydning i denne for-

bindelse. Det må jo ikke glemmes, at det er kammeradvokaten, som er regeringens, om jeg så må sige, egen private rådgiver, der har afgivet et meget vagt formuleret responsum.

Regeringens ændringsforslag uddeler også beløb til „Norden“ og Lejrskolene for nordisk Ungdom i Hillerød og til slut — det burde vel egentlig have været nævnt allerførst — et beløb til rådighed for finansministeren til anvendelse for krigsskadede. Det er beløb, jeg allerede talte positivt om ved første behandling, men vi må stadig fastholde vort principielle standpunkt: tilbagebetaling til forsikringstagerne.

Når flertallet i sin udtalelse i betænkningen om anvendelsen af pengene i de nordiske fonds giver udtryk for, at det her vil blive en bred kreds, der vil få glæde af pengene, må jeg have lov til at sige, at det i forhold til samtlige bidragsydere, der gerne vil have pengene tilbage, altid vil være en meget begrænset og snæver kreds, der vil komme til at nyde godt af disse gaver. Jeg må have lov til at gentage, at dette forslag efterhånden er blevet til en meget mærkelig sammenblanding. Samtidig skrives der næsten daglige læserbreve fra forsikringstagerne til hele landets presse om krav på tilbagebetaling, og af og til hører man, at nogle vil forsøge at indbringe spørgsmålet for domstolene, eventuelt søge højesterets afgørelse for, at deres krav ikke alene er et retfærdigt krav, men også for, hvorvidt det er et retligt tilbagebetalingskrav. Det ville interessere mig at høre den højtærede statsministers svar på følgende spørgsmål: hvad vil den høje regering gøre i tilfælde af, at domstolene anerkender tilbagebetalingskravet, når regeringen i mellemtiden efter vedtagelsen af dette lovforslag allerede har bortgivet pengene?

Mit parti fastholder altså, at det rigtige er at tilbagebetale pengene og gøre det på den af os i vort ændringsforslag anviste måde, og vi anbefaler at stemme for dette ændringsforslag.

Helge Larsen: Det ærede medlem hr. Anders Andersen hævdede, at ingen havde ventet, at der skulle kunne opnås enighed om dette forslag. Nu kan det ærede medlem ikke udtale sig på alles vegne, vel strengt taget kun på egne vegne; jeg kan i hvert